

end bestaar af 300 Røer og en hel Snæs Tyre? Er der da Veifred for dem, der komme passerende? Jeg siger Nei, og jeg siger, at der lige saa vist heller ikke er Veifred i det Hele taget, naar man ikke kan passere paa en Vet uden at være udfat for, at en hvilkensomhelst Lodsseier i Nærheden lader Tyre og andre uvane Husdyr gaa i Nærheden af Veien. Det kalder jeg ikke Veifred, men patenteret Ufred.

Bonløffe: Det forekommer mig, at man skal være saa lemsældig som mulig ved saadanne Bestemmelser, hvorved der forbeholdes vedkommende Autoriteter og Lodsseiere at give deres Tilladelse. Jeg er ikke saa heldig, som jeg troede at kunne blive, idet jeg mente, at mit Endringsforslag under Nr. 8 kunde betegnes som en Redaktionsændring; det er blevet anset for et mere reelt Forslag, men jeg nærer dog det Haab, at den høitærede Minister ikke vil modstætte sig det efter de Anbefalinger, det har faaet. Da den høitærede Minister har tiltraadt Endringsforslaget under Nr. 4, vil jeg sige, at, dersom han endvidere vil tiltræde Forslagene under Nr. 6 og Nr. 8, vil jeg, om det for Dvrigt lader sig gjøre, frafalde Begjeringen om delt Afstemning over den høitærede Ministers Forslag.

Formanden: Der er Intet i Veien for at frafalde Begjeringen om en delt Afstemning.

Bonløffe: Saa frafalder jeg denne Begjering.

Sager: Hvad angaar Endringsforslaget under Nr. 6, hvorefter Bestemmelsen om, at Veifarende skulle kunne optage Dyr, der staa tøirede paa Veien, skulde forfalde, da maa jeg meget fraraade dette. Ved Veifarende forstaar jeg ikke blot enhver Reifende, En, der kommer gaaende, kjørende og ridende paa Veien, men derved forstaar jeg enhver Person, og saaledes navnlig ogsaa den Lodsseier, udenfor hvis Grund der er tøiret et Kreatur, som kan være ham til Ulempe. Jeg anser derfor den nævnte Bestemmelse for meget hensigtsmæssig. Jeg kan slet ikke se, at man kan

forudsætte nogen særdeles ond Villie hos den Mand, der gjør sig den Uleilighed at tage et Kreatur op, der er tøiret paa Veien, og at bringe det hen til det Sted, hvor det skal afleveres. Det er en god Tver, og det er meget hensigtsmæssigt; thi de Autoriteter, til hvem det ellers er overladt at overholde Orden paa Veiene, komme ingenlunde saa ofte i det Tilfælde, at de kunne gjøre det. Jeg finder det saa meget mere begrundet, at man beholder denne Bestemmelse, som det, naar det bliver tilladt at græsse paa Veien, trækkende Kreaturet langs ad den og i Grøfterne, da let kan hælde sig, at Vedkommende, for ikke at have Uleiligheden hele Tiden, tøirer Kreaturet og gaar lidt bort, som det hedder, det vil sige bliver borte efter Behag. Så mere Frihed man ønsker at give Sogneboerne med Hensyn til saadan Græsning paa Veien, desto mindre skal man bringe dem i Fristelse til at tøire deres Kreaturer paa Veien. Jeg tror, at Bevidstheden om, at enhver Veifarende, Enhversomhelst, der kommer paa Stedet, har Ret til at optage det tøirede Kreatur, netop vil foranledige, at man ikke tøirer det, og det er jo væsentligt det tøirede Kreatur, der kan være til Ulempe for Færdselen. — Derimod maa jeg anbefale Forslaget under Nr. 8; thi det har virkelig i og for sig slet ikke nogen Betydning. Hele dette sidste Stykke af § 11 kunde meget godt falde bort. Der sker ikkun en Overtrædelse, saasnart Kreaturet ikke er under behørig Bevogtning; men, saavidt jeg har forstaaet, kan man allerede efter første Del af § 11 ikke anvende Loven for Kreaturer, der ere under Bevogtning paa nogen som helst offentlig Vet. Derfor tror jeg ogsaa, at denne Forandring kan indrømmes, den forekommer mig at være aldeles uskadelig. Det er ofte Tilfældet, at en Vet grændser til en Lod uden egentlig at være bestemt adskilt fra den ved Hegn; som oftest er den kun adskilt fra den ved en Grøft, hvorover Kwæget let kan komme, og saadanne Tilfælde bør vistnok høre ind under samme Bestemmelse, som naar Veien gjenneffæres en Lod. — Hvad angaar Bestemmelsen om, at Posttimestieren skal blande sig i Spørgsmaalet om, hvorvidt der maa græsses paa Veiene, da vil vistnok ikke nogen